બનામે ખુદા.

મુંબઈ નાટક મંડળી

ઉરદુ જબાનમાં

ખૂને નાહકના.

HAMLET-

ગાયનો.

સુરત દેશીમીત્ર એન્જીન પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં છાપ્યું

ઘણા વધારા તથા સુધારાની સાથે લખેલા ગાયનો

કીંમત ત્રણ આના.

બનામે ખુદા.

ખુનેનાહકના ખેલનો ટુંકસાર.

અંક પેહેલો.

પડદો પહેલો—જહાંગીરના બાપ શાહા આલમગીરના મરણ પછી મલેકા ગોહરનનીસા, જહાંગીરના કાકા ફરરોખ (પોતાના દેર) સાથે બીજીવાર પરણી છે. ફરરોખ પોતાને રાજા બનાવવા માટે મલેકાને સમજાવે છે, મલેકા તે મતને અનુસરીને વજીર હુમાયુનને સાંધી તેની સામેલગીરીથી ફરરોખને રાજ અપાવવાની ગોઠવણ કરે છે. જહાંગીર, બાપના મરણનો શોક, તથા ટુંક મુદતમાં તેણીની માયે બીજી શાદી કીધી તેનો વીલાપ કરે છે, અખતર (જહાંગીરનો દોસ્ત) તેને ધીરજ આપે છે: વજીર હોમાયું ફરરોખને રાજા બનાવવાની ખબર શાહજાદા જહાંગીરને આપે છે.

પડદો બીજો—મેહેરબાનું (જહાંગીરની માશુક વજીર હુમાયુંની બેટી) જહાંગીરની જુદાઈમાં ઝુરે છે, જહાંગીર ત્યાં આવે છે. પોતાની માતાની બેવફાઈથી જહાંગીર બધી ઓરતો તરફ પોતાનો અણગમો દેખાડે છે, અને મેહેરબાનુંના સવાલના ભરમ ભર્યા જવાબ આપી ચાલી જાય છે. સલમાન (જહાંગીરનો નોકર) ત્યાં આવી લાગે છે અને રેહાના (મેહેરબાનુંની સાહેલી) ને પોતા સાથે શાદી કરવા સમજાવે છે, પણ રેહાના અખતરના ભાઇ અનવર સાથ લગનના વચનથી બંધાયલો હોવાથી તથા સલમાન એક છટેલ છકેલ હોવાથી રેહાના તેને ધીકારે છે. સલમાન ચાંઇ પડી જવાથી કોઇબી તદબીરથી મેહેરબાનું પાસેથી લગ્ન કરવાનું વચન લેવાનું બીડું ઝડપી જાએ છે.

પડદો ત્રીજો—ફરામુર્જ વજીરનો છોકરો મનસુર, મેહેરબાનુંપર આશક હોવાથી તેના ફીરાકમાં રાત દીવસ મેહેરબાનુંના બાગ આગળ

ભટકે છે. ત્યાં મેહેરબાનુંની સાહેલી રેહાના તથા ફરજાના આવી લાગે છે. મનસુર તેઓ પાસેથી મેહેરબાનું સાથે એક વાર ભેટ કરાવવાની કબુલાત લેય છે.

પડદો ચોથો—સલમાન પોતાની મતલબ સાધવા મેહેરબાનુંને ધભરાવે છે કે જહાંગીર દીવાનો થઇ ગયો છે. મેહેરબાનું ધબરાય છે. સલમાન લાગ સાંધી કહે છે કે રેહાના સાથે મારા લગન કરવાનું વચન આપો તો હું મારી યુકતી અજમાઉં અને જહાંગીરને દીવાનાપણામાંથી છોડાવું. મેહેર જહાંગીરને સારી હાલતમાં લાવવા માટે લાચારીથી રેહાના સાથે સલમાનના લગ્ન કરાવી આપવાનું વચન આપે છે.

પડદો પાંચમો—કીલ્લા આગળ મરહુમ બાદશાહ (જહાંગીરના બાપ)નું રૂહ રાતના ભટકે છે એમ ચોકીદારોથી જહાંગીરને ખબર પડવાથી જહાંગીર રાતના કીલ્લા આગળ આવે છે, જ્યાં રૂહ દેખાએ છે, તે તેને દોરવીને કબ્રસ્તાનમાં એકાંત ભાગમાં લઇ જાય છે.

પડદો છઠો—અખતર સલમાન સાથ કબ્રસ્તાનમાં જહાંગીર તથા રૂંહની હીલચાલ જોવા આવે છે. રૂંહ જહાંગીને દર્શાવે છે કે હું ત્હારો બાપ છું અને મારૂં ખુન તારા કાકાએ ત્હારી માયની મદદથી કીધું છે. એજ મલેકા મારી તરફ બેવફા થઇને ત્હારા કાકા સાથે પરણી એટલુંજ નહી, પણ તું ખરા વારેસને બાતલ બનાવી તારા કાકાનેજ રાજ અપાવ્યું માટે જો તું મારો કદરદાન બેટો હોય તો મારા ખુનનો બદલો તારા કાકાપર લેજે પણ તેમ કરવા જતાં તારી માયને જરાબી દુઃખ ના દેતો, તેનાપર હરગીજ વેર ના લેતો.

અંક બીજો.

પડદો પેહેલો—અખતરના બજીદ થવાથી જહાંગીર પોતાના મરહુમ બાપના રૂહનો ભેદ તેને જણાવે છે અને પોતે ફરજીયાત દીવાનો બની ખરી બાતમી મેળવવાનો નિશ્ચય કરે છે.

પડદો બીજો—મેહેરબાનું આગળ રેહાના તથા ફરજાના મનસુરની તારીફ કરે છે મનસુર ગોઠવણ મુજબ આવી લાગે છે. મેહેરબાનું તેના પ્યારનો ઇનકાર કરે છે, કીનાંખોર મનસુર તેની ઉપર કીનો

લેવાનો કસદ જાહેર કરી ચાલી જાય છે. બાદ જહાંગીર આવે છે, મેહેરબાનું જહાંગીરને પોતા તરફ ઘણોજ બેદરકાર જોવાથી તથા જહાંગીરનો ઓરત માત્ર તરફ અણગમો હોવાથી અફ્સોસ કરે છે.

પડદો ત્રીજો—સલમાન રેહાના સાથે લગ્ન કરવા માટે લગ્નના પોશાકમાં આવે છે. રેહાનાના આશક અનવરને આ વાતની ખબર પડવાથી તે પોતાના ભાઇ અખતર તરફથી મદદ મેલવે છે. સલમાન ભુતોથી ઘણો ડરતો હોવાથી અખતર અનવર સાથે બે માણસોને ભુતનો પોશાક પેહેરાવીને મોકલાવે છે. તેઓ સલમાનને બીહવડાવે છે તથા રેહાનાથી દુર રાખે છે અને તેનો પોશાક તથા ફુલનો સેહેરો ઉતારી અનવરને પહેરાવે છે. મીયાં સાહેબ આવે છે. અને સલમાનના ધોકામાં તે રેહાના સાથે અનવરના લગ્ન કરે છે. મેહરબાનુંની બોહોંસથી રેહનાને ફરજ્યાત સલમાન સાથે પરણવું પડયું છે એમ સમજી તેણી દુઃખી બને છે. છેવટે અનવર રેહાના આગલ જાહેર થાય છે. રેહાના આનંદ થાય છે. સલમાન વધારે ગડબડ કરવા ન પામે માટે નકલી ભુતો તેને બાંધીને ચાલી જાય છે.

પડદો ચોથો—નીરાસ અને નાસીપાસ થયલો સલમાન પોતાની હાલતનો તથા જહાંગીર દીવાનો થવાથી તેની નોકરીપરથી બર તરફ થવાનો અફસોસ કરે છે. ત્યાં મનસુર આવે છે અને સલમાનને પૈસાની લાલચે જહાંગીરનું ખુન કરવા ઉસકેરે છે. સલમાન તે વાતને વીકારે છે પણ પૈસાને ખાતર કોઇબી શરતે મેહેરબાનુંને કબ્રસ્થાનના એકાંત ભાગમાં મોકલી આપવાનું સલમાન મનસુરને વચન આપે છે.

પડદો પાંચમો—બાદશાહ ફરેરોખ જહાગીર શા શબબથી દીવાનો થઇ ગયો છે તે વીશે વજીર હોમાયુંનને પુછે છે. વજીર તેના દીવાના પણાનું કારણ ફક્ત પોતાની છોકરી મેહેરબાનું ઉપરની શીદાગીરીનુ જણાવે છે, અને તેની સાબેતીમાં જહાંગીરે મેહેરબાનું પર લખેલી પ્રેમપત્રીકા રજુ કરે છે. બાદશાહ તે કાગળ વાંચે છે. તો પણ વધારે ખાત્રી કરવા વજીરને કહે છે કે હમણાં જહાંગીર સાથે તેની મા ખાનગીમા આજ સંબંધી વાતચીત કરવા આવનાર છે પણ મલેકા

પોતે પોતાના દીકરાને ચાહતી હોવાથી તે વાત મારીથી છુપાવશે માટે એ લોકોની વાતચીત છુપાઇને સાંભળી પોતાની આગળ જાહેર કરવા જણાવી ચાલી જાએ છે. જહાંગીર પોતાની માયની મુલાકાત દરમ્યાન તેના પાપી કરતુકોની યાદ આપે છે. જહાંગીરને ઘણો ઉસકેરાયલો જોઇ વજીર મદદ માટે બુમ પાડે છે. જહાંગીર પડદામાં છુપાયલા વજીરને ભૂલથી પોતાનો કાકો સમજીને વગર જોવે ઠાર કરે છે, વજીર મરી જાય છે. જહાંગીર ઘણો ઉસકેરાયલો હોવાથી વખત છે પોતાની માયને ઇજા કરે એવા વીચારથી મરનાર બાદશાહનું રૂહ પાછું જાહેર થાય છે, અને માયને દુખી નહીં કરવા માટે ચેતવે છે. જહાંગીર પોતાની માયને હવે પછીથી સુધરવા તથા પોતાના કાકાનો સાથ છોડી દેવા સમજાવે છે અને બાપ તથા કાકાની છબી બતાવે છે અને સરખામણી કરે છે.

પડદો છઠો—સલમાન પોતાની ગોઠવણ મુજબ એકાંત બાગમાં મનસુર સાથ મેહેરબાનુંની મુલાકાત કરાવે છે. મનસુર જબરદસ્તીથી તેણીને પોતાનો પ્યાર કબુલ રાખવા સમજાવે છે. મેહેર એ વાતનો ઇનકાર કરે છે. મનસુરનો પ્યાર કીનામાં બદલાય છે. તે મેહેરનું ખુન કરવા ચાહે છે. જહાંગીર કટોકટની વખતે ત્યાં આવીને પીસતોલ વડે મનસુરનું ખુન કરીને મેહેરબાનુંને બચાવે છે. મેહેરબાનું પાછો પ્યારનો ઉભરો ખાલી કરે છે જહાંગીર તેને ઉડાવે છે. અહીયાં જહાંગીર તેણીના બાપનું ખુન પોતાને હાથે થયું છે એમ તેણીને કહે છે બાપના મરણના કારી ઘા તે નાદાન છોકરીના મગજ ઉપર ભયંકારક અસર કરે છે, અને તે અસરથી તથા હવે પછી જહાંગીરના પ્યારની નીરાશીના ખીયાલથી તે દીવાની થઇ જાય છે.

અંક ત્રીજો

પડદો પહેલો—દીવાની બનેલી મેહેર નદી કીનારે ભમે છે અને દીવાનાપણામાં એક ન્હાના નાળામાં પડીને મરી જાય છે.

પડદો બીજો—તરેહવાર સંકટોથી ઘેરાઇ ગયેલો શાહ કરરોખ કોઇબી શરતથી જહાંગીરનું કાટલું કહડાવવાની ગોઠવણ કરે છે, જેમાં હુમાયુંનના છોકરા (નાસીર) ને તેના બાપનું તથા આડકતરી રીતે તેની બહેનનું ખુન કરવાર જહાંગીર પર વેર લેવા માટે ઉસકેરે

છે. નાસીર શાહ ફરરોખને તદબીર પુછે છે. શાહ તેને તદબીર દેખાડે છે કે આજે બાદશાહી કુટુંબને માટે મેહેલમાં એક નાટક થનાર છે જ્યાં તું તારી તલવારને ઝેરી પાણી પાઇને એક સાબુત ફટકો લગાવજે ને તારૂં વેર વાળજે. નાસીર એ ગોડવણ કબુલી જાય છે. ફરામુર્જ અમીર પોતાના બેટા મનસુરનું ખુન જહાંગીરે કીધું તેની ફરીયાદ ફરરોખશાહ પાસે કરવા આવે છે, ફરરોખ તેને પણ તેના છોકરાનું વેર લેવાની એક યુકતી દેખાડે છે કે આજે બાદશાહી કુટુંબને માટે નાટક થનાર છે ત્યાંહ તું શરાબની શુમમાં જેહેર આમેજ તૈયાર રાખજે અને જે વખતે શરાબનો દોર ચાલે તે વખતે જહાંગીરને ઝપાટામાં એ ઝેર ભેળેલી શરાબની જામ આપજે.

પડદો ત્રીજો—નાટકના જલસામાં જહાંગીર અને અખતર બધી તઇયારી કરતાં દેખાય છે જ્યાં બાદશાહ ફરરોખ, મલેકા, ફરામુર્જ નાસીર વીગેરે દાખલ થાય છે. નાટક શરૂ થાય છે. (નાટકનો ટુંક સાર—(એક બાદશાહ પોતાની મલેકા સાથે વાતચીત કરે છે કે આજે મારી તબીતય સુસ્ત છે માટે હુ સુવું છું એમ કહીને તે સુઈ જાય છે. મલેકા કે જે પોતાના દેર સાથે પ્યારમાં પડેલી છે તે તાંહ પોતાના ધણીનું ખુન કરાવવા લઇ આવે છે. દેર તેણીની મદદથી પોતાના ભાઇ બાદશાહનું ખુન કરે છે) આટલું જોતાંજ શાહ ફરરોખનું દીલ પોતે કીધેલા નીચ કામ માટે ડંખવાથી ધબરાય છે મલેકા પણ તેમજ અકળાય છે, તમાશો મોકુફ કરવાનો હુકમ થાય છે. પોતાના બાપના ખુની શાહ ફરરોખજ ખરેખર છે એમ જહાંગીરની ખાત્રી થાય છે. આવો નાટક હાથે કરીને ફીસાદ ઉઠાવવા માટે જહાંગીરે કીધો છે એમ શાહ તેની પર બોહતાન મુકે છે. શાહના બોલવાના ટેકામાં નાસીર છેડતી સાધે છે, અને જહાંગીર સાથે તકરાર કરતાં પટાબાજીમાં ઉતરે છે. નાસી જહાંગીર પર ઝેરી તલવારને વહાર કરે છે, કંઇ પણ દગો થયો છે એમ જહાંગીર ચેતી જાયછે, અને અખ્તરની તલવાર લઇને નાસીરને મરણતોલ જખમી કરે છે. જહાંગીરના જખમી થવાથી મલેકા જહાંગીર માટે શરાબ તથા પાણીની દોડાદોડ કરે છે. ઝેર ભેળેલી શરાબી જામ ફરામુર્જ

અમીર જહાંગીર વાસ્તે આપે છે, જહાંગીર મલેકાના હાથનો શરાબ પીવા તથા તેનું મોંહ જોવા ના પાડે છે. પોતાનો જીવ ધબરાતો હોવાથી મલેકા પોતે તે શરાબ ફરરોખ તેને અટકાવે તે અગાઉ અજાણુતામાં પીઇ જાય છે. હવે નાસીરને ફરરોખની દગાબાજી માલમ પડે છે જેથી ફરરોખની ઉસકેરણી તથા ઝેરી શમશીર વીશે ખરો ખુલાસો કરી નાસીર જહાંગીર પાસે માફ માંગતો પોતાનો પ્રાણ છોડે છે. મલેકા શરાબમાં ઝેર હોવાની ફરીયાદ કરે છે. એ વાત જાહેર થતાં ફરામુર્જ અમીર નાહસી જાય છે. શાહ ફરરોખ પણ નાહસવા જાય છે. જહાંગીર તેને પીસતોલ વતી મારી નાખી પોતાના બાપનું વેર લેય છે. મલેકા ઝેર ચહડવાથી મરી જાય છે. જહાંગીર પણ ઝેરની અસરથી પોતાનો પ્રાણ તે કીરતારને હવાલે કરે છે.

બનામે ખુદા.

નાટક પાત્ર.

હેમલેટમાંના નામો.

ફરરોખ—દમાસ્કસનો રાજા–જહાંગીરનો કાકો............કલોડીયસ.

જહાંગીર—આલમગીરનો છોકરો........... ....હેમલેટ.

રૂહ—જહાંગીરના મરહુમ બાપ આલમગીરની રૂહ... ...હેમલેટનો બાપ.

હુમાયુ—વજીર.................................. ...પોલોનીયસ.

નાસીર—હુમાયુંનો બેટો.......................... ......લારેટીસ.

ફરામુર્જ—એક અમીર..................... ....કાર્નેલીયસ

અખતર—જહાંગીરનો દોસ્ત..........................હોરેશીયો.

અનવર—અખતરનો ભાઇ.................. ... ...(નવો ભાગ)

મનસુર—ફરામુર્જનો છોકરો–મેહેરનો આશક...........(નવો ભાગ)

સલીમાન—જહાંગીરનો ખીદમતગાર..... ....માર્સેલસ.

ગૌહરુન્નીસા—જહાંગીરની મા–પાછળથી કાકી.........ગર્ટરૂડ.

મેહેરબાનુ—હુમાયુંની છોકરી–જહાંગીરની માસુક ......ઓફેલીયા.

રેહાના—મેહેરબાનુંની સાહેલી–અનવરની માશુક ... ...(નવો ભાગ)

ફરજાના—મેહેરબાનુંની સાહેલી............ ....(નવો ભાગ)

ચોબદાર, મીયાંજી, નકલીભુતો, તમાશાવાલાઓ, વીગેરે.

સ્થળ—દમાસ્કસ.

૧

દાવર દાદાર કાદાર સતાર દાતાર આલાકે બાર
ગફાર જબ્બાર એ તોરી ગુલકારી પે વારી બલહારી. દા૦
આલમપર સરદારી કાયમકી કીરતારી તાપરવારી,
પતીત તારે લાખોં રબ શરમ ધરમ રાખો
બાનની તોરી દાં કરત મીલહએ નર નારી. દાવર૦

૨

નાચે ગાયે નારી પ્યારી ચલો વારી વારી જાએ.
હમ જાએ બલહારી. પ્યારી ચલો વારી વારી જાએ.
બાગમે હએ ફુલ ખીલે, પ્યારી મએ વારી,
હરસુ હએ બાદે બહારી, રે ઘુમ ઘુમ દેખે ગુલોકી શાન,
સપેરે ચમન ગુલ ગુલશન. હએ સોહાના લાલા,
ગુલલાલા. મતવાલા, હએ આલા, પીયારી ચલો
વારી વારી જાએ.—નાચે.

૩

જાની સુન તોહેબીન જીના ખુશ લગેના
કલ પડેનાં અમન મીલે ના પરેશાની
હયેરાની એબ્યાંની હએથાની સીતમરાની. જાની
કયા ધન તુજ પર જાના તન મનકો વારૂનાં વરનાં
હરબારી દીલદારી કર કર જાની શીમ
હરદમ જર સર કરત નજર બનબંન્દ ગાન બંદા— જાની.

૪

મોહે નારે ઝીશાન તું બના બના અયજાન
સુલતાન બનકે મોરા સજના તન મનકા પીયારે જાની
વારૂં તુંજ પર સભી જાના મોહે૦
શુકરાનાં શુકરાનાં માન જાન કુરબા શામ ધ્યાનમેં ધરેનાં
સુખ કરનાં જાવે દાની જાનાં મીલકર શાદી ગાનાં મોહે૦

૫

ચકમાં ચલતા છલતા જલતા મુજકો એહ કયા દીલમેં સમજા
ચીકનાં શીતનાં કુટનાં દમકા પ્યાલા હએ એહ સમકા
તેગ મારૂં ખનનનનન જાન જાએ સનનનનન
બનકે મુરદા ફડકે સુરગા સાથી હો વહીજમકા. ચકમાં૦

૬

અલબેલેસો કહેનારે સંદેશા મોરા
કાહે બીસારે અય પીયારે મોરે આરે
આરે તોરી હમ આસ ની હારે શોકહે૦
કરો કુછ ધીયાન લગે બીરહા બાન હએ જાનપે આન બનીરે.

દીન રતીયાં રકત બહે અખીયાં
આગ હએ છતીયાં લગતીયાં ન ભાવત કોઉકી બતીયાં
અબતો સજન દીખલા દે દરસન હાંરે
સુલગત તન મન તજે હમ અન ધન. સો૦

૭

માન બચન રાજ દુલારી મોરી
જીયાન ખોરી થોરી મત હોરી
જાવ જાવ મન ન દુખાઓ જાઓ માન૦
દીલ ન દુખાવો નીત સુખ તુંમ ઉઠાઓ
મનકી મુરાદે પાઓ જાઓ જાઓ
સતાઓ ન મન મોરા સમજાઓ— માન૦

૮

સખી કયસે દુખ સહા જાએ
બીન પીયા જીયા કલ નહિ પાએ
જાએ સીસક સીસક જીયા હાએ સખી૦
જીયરા અજાન કો બીછોરો બીછાન પડી
દુખસે મીલાપ ભયો સુખ બન ગયો બએરી.
હોવે દરસ તોહે પ્રાનકા કાહે સુંદરી અધીર ભઇ
સખી કયસે ધરે મન ધીર દરસ બીન જહાંગીરકે
ધીર ધીર અધીર ધીર
પીરદે ગયો જહાંગીર સંગ લીયે ગયો મોરી ધીર
કરૂં કહા હાએ કહાં બસુ જાયે કયસે કલ આએ ચયન જીયા પાએ.
સખી૦

૯

પે તોરા સંઇયાં મંદર વા અઇએ પીયારી
ભાગ જગએ સોહાગ રાગ જગઇ— તોરા૦
બાર બાર હો નીસાર જાનદુંગી બાર બાર
ફીર હમકો તુંમ જાઓગી ભુલ તુમ બનકે ગૂલ જાઓગી ફુલ
વાહ વાહ વાહ વાહ વાહ એ લાગ ફાગ લઇએ. તોરા૦

૧૦

અફસોસ ગયા હમ દમ છલીયાં
ન રહા ચમન જલ જલ ગઇ કલીયાં અફ૦
ખાક બદન કર મન મુરજાએ
જાનકો મેરી રોગ લગાએ
પ્રીતકે ગમશે મએ જલીયાં અફ૦

૧૧

માનો માનો માનોરે પીયારી બતીયાં
જા જા નાહિ દીખાવે તું છતીયાં

એહ બતીયાં સુરતીયાં માનો૦
બોસાદે એક ગોરે ગાલકા પીયારી જાન
ચલ મુવે હટ મુવે ધુસતું મન હુસ મુવે
મએ જો જાઉં તો પછતાયગી
દુલહા કહાં મુજસા પાએગી
નીકલ નીકલ ઉધર ઇધર અબનમ ચલહાં— માનો૦

૧૨

દુર દુર જાપરે હો દુર એ શઉર તું મુહકો તેરે જુલુશું મસાની મજુર તું
વાચાર ધાતે લે માર લાતે બાતે મીઠી કર જાન
જારે જારે મુરખ નાદાન.
સુન પીયારી તું માન જારી ના કર તુફાન
અરે મુજી શયતાન અરે જા જા જા
અરે આ. આ. આ. હટનલા ખટનલા બોસા જટ પટ દીલા
જા જારે કાલે લંગુર તું. મુહ૦

૧૩

અલમ બારી બેકરારી રાત દીન હએ રબએ બારી
સાગવારી દીલ ફીગારી આહો જારી અશક બારી.
રંજોમ લાલ બદલા હાલ
મુજે મહેરકા ખીયાલ દુખકી ઘડી
આહ બારી ગમ ખ્વારી કો ન કરે અલ૦

૧૪

અજી વાહ વાહજી બાકે જવાન વાહજી
બડે ધુમ ધામસે હોગે બ્યાહજી
ચલે કીસ્સે કરને કો ચાહજી અજી જાવ જાવ જાવ જાવ.
રાહ લો તબાહ મત ચાહ આહ બનો ગુમરાહજી. અજી૦
મહેરબાનો કી મહેર તો દુર હએજી
કહાં તું હએ ખાકી કહાં વોહ હુરનુંરી.
જાવ જાવ નાદાન એ ધ્યાન નીડર ઉધર હો.
ચાહ પ્યારસે વાહ વાહ સે પાઉગા માહજી— અ૦

૧૫

મોહનીયાં પીયારી સનમસે મીલાઓ.
જો ચાહો સો માંગો વોહી મોંસે પાઓ મો૦
યેહ મુહ કાલા ઔર મસાલા જાકે ખુસ્કા ખાઓ
મએ જલા હુ ઇસ્કમે તુંમ ઔર ન આગ લગાઓ— સ૦
જનમ એહ ગુંન માનું બીનતી સદા મએ કરું
દેખકે જરત મોરા જીયરા.
ન લો નામ ઉસ ગુલકા ટહેલો જાઓ

મત માંદ ચાંદકો ગહન લગાઓજી
બનકે ખબ્તયું નહી ફલકપે ખાક ઉડાઓજી
મેરી કસમ તુમ નાહી સુખન એહ સુનાઓ— મોહ

૧૬

મોરી પીડા મીટાઓ એહ ગુરીયાં સુંદરીયાં મીલવા દો
નીડર નીડર ખતર નકર ફુલનસે ભર દામન ચમન.
ચમનસેં કાટો— મોરી પીડા
લો ગમકો કમ કરકે દીલ રાખો થંમ થંમ.
મહેરસે મીલવાકે ચમકાએ ચમ ચમ.
મેરી જાનકો બચાઇએ સવાબ આપ પાઇએ
હાં હાં તુમ ગમકો ભુલાઓ પ્યારી પાઓ. મોરી.

૧૭

હાએ હાએ અલ્લાહરે એહ કયા હુવા.
કયા હુવારે કયા હુવા કયા હુવા કયા હુવા— હાએ.
અરે કોઇ આવો બચાવો બુવા.
માર ધાર તોડ ફાડ બાપરે મુવા— હાએ.

ડ્રોપ.

૧૮

કયા કરે ભરોંસા હએ જહાં ખરાબ યાર ગાર સારે બેવફા બને
હયે બુરા જમાના આજકા જનાબ.
કે દોસ્ત દમમે રંજો ગમમેં ઓર હે અજબ.
કબસે એતેબાર હો રાજ કયા કહે.
રંગ ઢંગમે બુરે હએ દગા ભરે હો ગયા જહાંનમેં.
ફએસા ઇનકે લાબ જો ઉસ્તવાર રાજદાર હો ન દસ્ત યાબ.

૧૯

નાચે છુંમ છુંમ છુંમ પીયારી ગુલશન હએ સબ હરા
પીયારી નાચે દીલમીલ ખીલ હાં હાં હાં
સાજ આજ કરે મહેર પીયારી રંગ ઉડે ગત રાગ ફીરે.
બડે સાન કરે આનપે કુરબાંન દીલોજાંન
આ દીખાએ જલવા પ્યારી.
ખીખ જાએગી કીયારી હાં હાં હાં હાં— નાચે.

૨૦

હેં હેં હેં મનતું કોહે જલ્લ
તુંજપર દીલબર કી નજર નળી ગરદંભર હોકર યાજી
સંકટ સંહે ફીર કયું હાથ મેલે— હેં હેં હેં મનતું.
બહેતે દરીયાસી ગુજરે હએ ઉમ્ર એ હાએ જવાનીકી
તન મન જલ્લ જલ ઘડી ઘડી પલ પલ

બનકર દુશમન ચલા દલ જોબન હે હૈં નએ નએ.
નીત ગમ હરદમ જોબન ચલે— હૈં હૈં હૈં મનનું.

૨૧

માંન મચલ નચલ ચંચલ ચપલ દીલબરહએ પરીયાં
કરલો યાર જો ભાયા સાવરીયાં
ફરસાદી આબાદી ઉનસે સુન્દરીયાં— માન.
સાન ફલક તલક હાં હાં ચમક દમક હાં હાં
લટક મટક હાં હાં ઝટક પટક હાં— માન
ન રીસલ ચીકનીયાં બડી ફુટની બડી ભુતની.
ઈધર ઉધર નજરીયાં જયસે બદરીયાં નાચે અટરીયાં.
કુદે ઉછલ મચલ હાં— માન.

૨૨

દાસ્કમે એકલહું મન હરવા જરા લાગો અયે પ્યારી તુમ ગરવા
ગએ રાતે હુરન દે ડાલો દીલ શાદ હોવે મત વાલો.
તોરી શાન બડહે જાન અલ્લાહ કામ બનાવે.
મનશા મનકી પાવે— દાસ્કમે.
ચંદ્રબદનીયાં ગોરી મોહનીયાં ગ્રગનયનીયાં ગુલ લાલા
બનેં નુર મહેર બાલા જલે જીકો તું નાંહી જલા
આઓ ભુલાઓ રીઝાઓ જાંના
મીલે સવાબ દીલકા ઘર કરવા— દાસ્કમે.

૨૩

તોરી મનકી કછુન પુરીહો આસ કાહે સતાએરે
મુંજપે સીતમ કાહે કરે જીયરામે મોચ અરે
પાએ પાએ નાહી જીયાકી આસ છલકી ચલેનાં તોરી બતીયાં
દામનકી ખરાબ આબ જીન કાયા જીયા ચમકતાબ
બીજલી છતીયાં તલમલાએ જાનકો જલાએરે તોરી.

૨૪

દુશમન મોરા બનબન દીન રયન
બાલા જોબન કરે ચયને હરન દુશ૦
દુનીયામે કીસ ગજબ કે આજાર
કહી દુશમન કહીં આશકે જાની.
જીસકો તકત વોહ ન ડાલે નયન. દુશ૦

૨૫

કાહે છોડે પ્યારા દીલ બરરે આહે મોરે યાર
પ્યારે સુખન મોરા જાન તનમન સબી ડારૂં વારૂં કાહે૦
મનમે રંજ કાહે કોકીનો તજે યાદ સારી દીનો
કંથ કયું છોડેહો મોરા ધ્યાન લાગોરે મોહે મોહબાન

ઉઇ ઉઇરે કીની ખાર જાર. કાહે૦
હમતો તુથપે જાન હએ દેતે નહી દાદ હમારી લેતે
સખી તુમ કયશે જીકે આહ ન્યારી ચાહને કીરાહ
ઊઈ ઊઇ રેમએતો બચડી હાર કાહે૦

૨૬

જીયા કાહે આહે દુખ સહે નારે
મરહેનાં જીવન અબ સોહનારે જીયા૦
સી નાજલે આહે ભાવે નાજીના સંઇયાં જેપીત નીબાહેનાં
ચાહતમે ગમ સાથ લગે હએ
રાહત પાનાએ ચાહેનાં ગાહેનાં મોહેનારે જીયા૦

૨૭

કરૂં આજ દુલહન સે મએ શાદી હો હો હો.
બનકે દુલા તનકે ફુલા મનસે ભુલા ગમ સારા
સાવરા સલોનાં પ્યારા પ્યારા હું ઘર બારી. કરૂં૦
દુલન મીલન સજન મોહન આએ બડે દાકે બાટશે.
શાદ શાદ બન દામાદ
પાંચ સાત હોગે બચ્ચે લડાઉંગાં લાડુ દાલ ભાત દુંગા.
બાવા બનુંગા પ્યાર કરૂંગા બેટા કહુંગા હરબારી કરૂં૦

૨૮

દેખો દેખો દુલહાકી ખુબ ગતબની.
ભોલી હુર ચહડા નુર
પડાફંન્દાં ભુલ ગઇ સાદી હો હો દેખો૦
ગઇબની ભાગ ઘર ઘના
રહાબના ફાંકક રચના
સાદીકે એવજ બરબાદી. હો હો. દેખો૦

૨૯

સુન ગુનસેં ચુન કાંમતું.
દેખું દેખું ઢંગ તોરે છલ હુનર હુનરહાં ભૈયા હું બહું સુન૦
કાંમ બનાઓગે દાંમભી પાઓગે.
જાઓગે બનનેહાલ ખુશી લાઓગે મનકમાલ.
દુખ મીટાએગા સુખ ઉઠાએગા જરસે મુદામ દ—સુન૦

૩૦

બાબા પૈસેકી સારી હએ યારી યહાં
દીલદારી યહાં, ગમખારી યહાં
હોજ્ને પૈસા હો, કૈસા હો બોલો મીયાં
મજેદારી યહાં, પ્યારી પ્યારી યહાં
જો હો પૈસા તો ફીર હુશીયાર યહાં

તુમ હમારી યહાં, દેખો સારી યહાં
મઓવો ચંચલ હખુની કે પરીયોંકી જો.
લેતું બાતોમે ઘાતોમે બેગુમાં— બાબા૦

૩૧

પીયુ મીલનકી બત્તીયાં સુન આઇ હુ મએ રતીયાં
ઘરછોડા દરછોડા હએ આજ.
પ્રેમકી લાગી મોહે એ દીલપાર ગઇ હએ કતીયાં. પીયુ૦
કારી લાગે બારી લાગે રયનન દુશમન બની
મન ઘબરાવે જીયાં અકુલાવે ફાટે છતીયાં. પીયુ૦

૩૨

દીલસે દુર કરવો ધ્યાન પુરા નહોગા અરમાંન
હએ જાનો મન તેરા હએ માલો ધન તેરા સરતેરા તનતેરા બેગુમાન દીલ
દુરહો રીનલે ઓબદકાર સુરત કાલીકર ચમાર.
ખબરદાર સીતમગાર લાગો જીગરવા.
આજ સુંદરવા જાન જીગરવા તું પ્યારી હએ ન્યારી
મએવારી બલહારી કરયારી દીલદારી મેરીજાન દીલ૦
પાક દામન જોહો નાપાકસેહમ તાબ નહો.
નીચકે હાથમેં ગોહર કભી નાયાન હો.

૩૩

જા જા મુજી દેખી તેરી દીલેરીકી શાન.
બાતે નબના લુચ્ચે શોદે જુઠે દુરહો બેઇમાન જા૦
ચલ હટ નટ ખટ દુરહો
માનો ઇતની બીનતી જાન વારૂં મોરા તાપે પ્રાન.
ઓ હેવાન.
પ્યારી જાન
શુ હએ શુ શયતાન જા૦

ડ્રોપ

૩૪

જીન્દગી કહેતે હએ દુખયાંસે ગુજર જાનેકો
જી તડપતા હએ ગલા કાટકે મરજાનેકો
ઇસ મરજ કાન હુવા હજરતે ઇસાસે ઇલાજ
મઓત આજાએ મસીહા તેરે દીવાનેકો જી૦
એ ન સમજીકે તુજે ખુદ ભીહએ જલના આખીર
શમઆ કયું તુંને જલાયા કીસી પરવાનેકો. જી૦

૩૫

દરદર દીલબર દેખતી દુખ દરીયા ડુબી નારી.
દઈ દીલબર દીએ દીલમાંહી દીવાની મોરી દીલદારીરે હાજી

અપના સો સપનાં ભયા અબ ખપનાં નહી ભારી.
બસ જપનાં ઉસીકા નામ દીવાની મોરી દીલદારીરે. હોજી૦

૩૬

ખતમ કયા મુજપર બલાએ આશમાની હો ગઇ
આબરૂ અશકોકી બદકારીસે પાની હો ગઇ
કુછ ન સામાં આખીરતકા કર સકા બખ્તે સીયાહ
ગમસે જાને નાતવાં અફસોસ ફાની હો ગઇ
કૃય લે બદને કર દીયા બદનામ મુજકો ઔર જલીલ
મેરીરે આયાકો મુજસે બદ ગૂમાની હો ગઇ

૩૭

જાએ સારી બેકરારી દીલકી ખુદાયા
દુર ગમ દુર ગમ હુએ હમ પુરગમ હરદમરે જાએ૦
મારા જાએ જે વો જહાંગીર નાસજા
જાએ જાએ જાએ સબ ગમ અપનાં
બરમલા પીરમજા મએ ઉડાઉ સદા
મેરે દીલકા મનશા જાનો સભી બર આયા જાએ૦

૩૮

કાતીલ સચ્ચા તું જે બચ્ચા દએરેગા વહાં
મએ લેલુંગા જાન તેરી મુંજકો ખાઉગા કચ્ચા
ચીરૂ સીના એહેલેકીનાં મુશકીલ જીનાં તેરા કરદુંગા
ખેલવો જાઉં મએ દીખલાઉ મગે.
ખુદસર બદતર કીના વર તેરાસર
કીતનાં ગર બચકર જાએગા કહાં કાતી૦

૩૯

જાઉં જાઉં દીલ ઉસપર વારં
કુરબાં હરઆં મએ રહુ ઉસપર— જાઉં
મારો ખુદા હએ શાહેદ મેરા
ગીરેગા પસીનાં જીસજા ઉસકા
ખુન અપના મએ બહાઉં
તેગ અયસી મએ ચલાઉં
સર લાખોકે ઉડાઉ
નામે દુશમનનો મીટાઉં. જાઉં૦

૪૦

મુનતજીર આંખોંમેં હર વખ્ત હએ જલવા તેરા
આંખે દીખલાતી હએ હરરોજ તમાશા તેરા મુ૦
જો મેરે પાસ હએ કરતી હું તસદુક મુજપર
દીલ તેરા જાન તેરી ઔર કલેજા તેરા મુ૦

મીસલે પરવાનઓ જાંસોજ હું મએ આલમમેં
હમે અમર શમ આ શીકુત આ રીઝે જોબા તેરા મુ૦

૪૧

મગ ચલત મોર મનહર લીનો
એરી પીયારી મએ કયારી કરૂં સાંવરીયાને માર ચલક જલક
નેક દીખાક મગ
નીંન્દ ન આવે ગીન બીન સજની.
નીસદીન ઘડી ઘડી પલ પલ છીન છીન કલન પડત.
બાંકી ચીત્રવન કુંવરે મજ કયસા ટોનવા કીનો.
સુરત દીખાકે. મગ૦

સમાપ્ત.

